

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 97

Izlazi subotom

Zagreb, 17. travnja 2010.



VII. Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata
Trg Dr. Ante Pavelića u Zagrebu – 17. travnja 2010.

Damir Borovčak

PROGLAŠENJE HRVATSKE DRŽAVE U BJELOVARU

Mladen Schwartz

DANAŠNJA HRVATSKA JE OBNOVLJENA JUGOVINA

Zvonimir Mihanović

POSLJEDNJA VEČERA

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Maj hrvatski dom

- Zvonimir R. Došen: NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (4)..... 3

Iz urednikova kuta

- ZAŠTO TAKO DRUŽE?..... 5

U žarištu

- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: **SEDMO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA – ZAGREB, 10. TRAVNJA 2010.**..... 7
- Damir Borovčak: **PROGLAŠENJE HRVATSKE DRŽAVE U BJELOVARU**..... 9
- Vedran Marjanović i Ana Vučetić Škrbić: **69. ROĐENDAN - DRAGUN: NE U ZAGREBU NE SLAVIMO USTAŠE, NEGO NDH**..... 11
- Mirjana Ćuk: **NA 'OKUPLJANJU DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA' U ZAGREBU, U POVODU 10. TRAVNJA:**..... 12
- Jelena Lacković i Vlasta Žara: **POSLEDNJA VEČERA**..... 13
- Josip Kokić: **TRIBINA U ORGANIZACJI HKV DR. MIROSLAVA TUĐMANA I DR. JOSIPA JURČEVIĆA NA TEMU: ŠTO JE PREOSTALO OD POLITIČKIH STRANAKA**..... 14

- Đivo Bašić: **PROLAZ(NOST)** 17
- Đivo Bašić: **GENERAL OD HRVATSKE** 17
- Mladen Schwartz: **MOJ NOVI MREŽOPIS ("Blog")**..... 18
- Akademik Mirko Vidović: **LAŽOV I UBOJICA!**..... 19
- Diana Majhen: **PROTIVIM SE OBJAVI REGISTRA HRVATSKIH BRANITELJA**..... 19
- Dragutin Šafarić: **IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (13. dio)**..... 21
- Safet Jaskić: **SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (9. dio)**..... 23
- Harun Yahya : **PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (20. dio)**..... 25
- Stjepan Marčetić: **POSLEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (17. dio)**..... 26



NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (4)

Vrhunski izumitelj, super-genij i enigmatični mistik

Zvonimir R. Došen, Kanada

U nacionalnu opredijeljenje, po mjerilu vjerske pripadnosti, u stvari ne vjeruju ni Srbijanci ni njihova "narodna" Crkva, ali još nisu voljni odbaciti Garašaninovo "Načertanije".

Za završetak citirati ću jedan zapis o jednoj deputaciji, od oko 50 ljudi, iz okolice Sunje koja je došla zamoliti Poglavnika NDH, da im pomogne da priedu s pravoslavne na katoličku vjeru.

Na tu zamolbu dr. Pavelić im je rekao da on nije nadležan za nešto takvoga i, između ostaloga, rekao i ovo: "Braćo i prijatelji! Ja kao poglavar države, kao ni moja vlada, te i sve druge državne oblasti smatramo sve vjere koje zakonito u našoj državi postoje, jednakopravnim i slobodnim i kao takovi nemamo nikakva interesa na tome da vjernici bilo koje vjere prelaze na bilo koju drugu. Dakle, kako god mi je žao da ne mogu udovoljiti želji jednog izaslanstva naroda, molim vas da odustanete od vašega zahtjeva upravljenog na mene..."

Nije gotovo ni završio posljednje izreke, kad iz skupine izstupi jedan starac, korači nekoliko koraka, postavi se pred njega, malo se nakloni, i počne govoriti:

Poglavniče naš, Ti imaš pravo kada veliš da ove vjerske stvari ne spadaju naTe i da mi trebamo reći sveštenim osobama na koje spada, i mi ćemo to učiniti, ali evo došli smo k Tebi jer se ovdje ne radi samo o vjerskim stvarima, nego o jednom velikom našem narodnom poslu i, kako bi rekao, iz toga i velikoj važnosti po narod naših sela. Ja sam prosti seljak, ali sam već, evo vidiš, podobro star i duge godine u mom životu dale su mi i neku nauku koje morda mnogi dokturi i profesuri u njihovim školama, pa ni mnogi popovi nisu mogli naučiti.

A ja sam dao i Caru lijep broj godina, išo sam i po svijetu i mnogo sam toga naučio. Ma i kao seljak na svom gruntu, makar i nije velik, i kao otac porodice, imam već lijepi broj velike unučadi i pone-



što praučuđadi, zama da u jednoj kući ne mogu biti dva gospodara. Kad se to dogodi, teško ti kući i porodici.

A ja znam i to, da ako u jednoj kući nema prave sloge propada kuća,

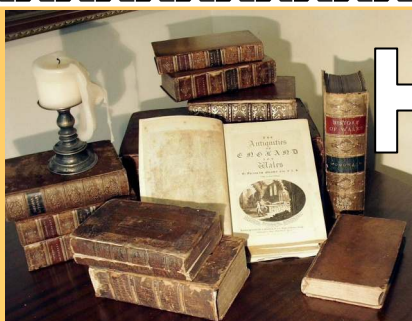
a Boga mi, kad propane kuća propada i porodica, jer u takvoj kući nema mira ni Božjega blagoslova. A sad poslušaj. Naši su pradjedovi, Bog zna od kada u ovoj zemlji punoj svakog Božjega dobra. U ovoj našoj domovini uvijek smo živili ovdje s našom braćom katolicima, kao prava braća, u najvećem bratstvu i prijateljstvu.

Jedni smo druge poštovali i međuse se pomagali i nikada se nije pitalo jesi li ove ili one vjere, nego samo jesi li dobar i pošten čovjek, jesi li dobar gospodar u kući, dobar otac, dobra mati, dobar sin, dobra kćer, dobar brat, dobra sestra, vršiš li svoju dužnost prema općini, županiji, državi, plaćaš li u redu poreze koji te pripadaju, jesi li služio Cara i jesi li dobar vojnik bio ili nisi. Tako je to išlo dugo, tako mi je kazivao i moj pokojni otac, a tako je to bilo još i za moje mladosti.

Ali eto, žalibože, ti dani što sam ih ja u mladosti proživio, do kada sam već bio čovjek, bili su zadnji lijepi dani. A onda je došla nesreća, ona što je zovu nekom stranjskom rieči odnieli je đavli, kako joj kažu, neka propaganda što su je donieli oni bezposlice i landravci koji počеше vući se po selima i rušiti mir i bratstvo među narodom, prokleo ih Bog, njih i njihovu propagandu. I od tada sve krenu po zlu.

Ti što nosiš tu propagandu počеше nam govoriti da mi nismo Hrvati, jer da su Hrvati katolici, a mi da smo pravoslavni i za to da smo Srbi. Ma ljudi su pitali kako to? Do sada smo bili uvijek Hrvati, pa kako sada od jedanput da nismo?

Što tu ulazi vjera? Katolici Hrvati, Pravoslavni Hrvati, pa kako i zašto bi sada morali postati Srbi kada smo u Hrvatskoj, a ne u Srbiji?



Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!



dr. sc. Tomislav Dragun

dr. sc. Tomislav Dragun

**Živjeti
Nezavisnu Državu Hrvatsku**

**Živjeti
Nezavisnu Državu Hrvatsku**

Ahmed Muradbegović
Na Božjem putu

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
 PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
 e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
 tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

ZAŠTO TAKO DRUŽE?

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Zagreb - Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

091-33.88.431

Zagreb, na dne 11. travnja 2010.

SLOBODNA DALMACIJA

Zoran Krželj

glavniurednik@slobodnadalmacija.hr

Hrvatske mornarice 4

21000 SPLIT

Cijenjeni gospodine,

Hrvatski uljudbeni pokret priredio je i održao u subotu 10. travnja 2010. u Zagrebu VII. Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata na temu "Dr Ante Starčević – Otac Domovine". Okupljanje je pratilo zagrebačko redarstvo i nije imalo nikakvih primjedbi.

Vaš novinar Vedran Marjanović nazvao me u petak (9. travnja), sa mnom porazgovarao o Okupljanju i napisao korektan članak ("Slobodna Dalmacija" 10. travnja). Stoga smo se, g. Mladen Schwartz i ja, nakon završetka Okupljanja rado odazvali pozivu Vaše novinarkе Mirjane Ćuk i dali prigodne izjave. Uz to, poslali smo joj i 15-tak slika s Okupljanja.

Očekivali smo uljudan i profesionalan tekst. Umjesto toga, u današnjoj "Slobodnoj Dalmaciji" imali smo prigodu pročitati napis o jučerašnjem Okupljanju pod nadnaslovom "**Govor mržnje**" i s fotografijom "**ljudi u crnom**". **Bez ikakve činjenične sveze sa zbivanjima na dotičnom skupu.**

Zašto tako družе?

Ma nismo mi sljedbenici Sime Dubajića da bi nam smetale crne košulje, da bi nas iritiralo "U", da bi nas uzbuđivale uzdignute desnice. Pače. **Pa i ne bojimo se odveć.** Nu, minimum dostojanstva morale bi uvažavati čak i novine, koje su u vlasništvu "Poletovca" Nine Pavića. Barem smo tako dosad mislili.

Što od Vas tražimo? Ispriku? Demanti? Ne! Ta, takvo što se može tražiti jedino od uljudena svijeta, a ne od novinara i novina, kojima je i Krapinski pračovjek tek daleki i nedostižni ideal. Bit će

nam dovoljno ovaj Vaš članak uvrstiti u svoju sljedeću knjigu iz niza "Živjeti Nezavisnu Državu Hrvatsku", kako bi naši prijatelji, i nasljednici, znali s kim imaju posla i da još uvijek žive oni koji iz zna duše mrze Hrvatsku, hrvatski narod i sve ono što podsjeća na hrvatsku državnost i ljude koji su je s ponosom i radošću pronosili, za nju se borili, prije i kasnije, ali svakako i na sam 10. travnja 1941., žrtvujući sve što su imali, pa i same sebe.

Dovoljno je reći, zapravo nema razloga kriti: **potreseni smo činjenicom da još uvijek žive i nesmetano djeluju u nezavisnoj Hrvatskoj Državi sljedbenici ubojica iz Donjih Mosti.**

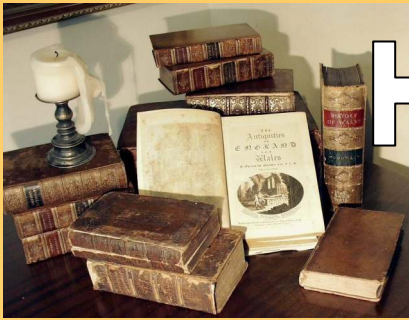
Dovoljno smo pritom, nakon toga, svjesni onoga što nam je dalje činiti. Vi se pak nastavite opet čuditi nad spoznajom, kako je to jednom bilo, kako će to jednom opet biti. Shvatite konačno, **vrijeme je za skinuti crvenu zvijezdu petokraku s čela**, te **suživjeti** i s onima s kojima se ne slažete, ali živite na istom prostoru, a **ne vječno suistrjebljivati se međusobno**. Naime, trenutno **zauzeti položaji, ugrabljeni novac i uzurpirana represivna moć** nisu vječni. Batina često zna imati dva kraja, pa ... pamet u glavu, dok ne bude kasno.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik



Donji Mosti



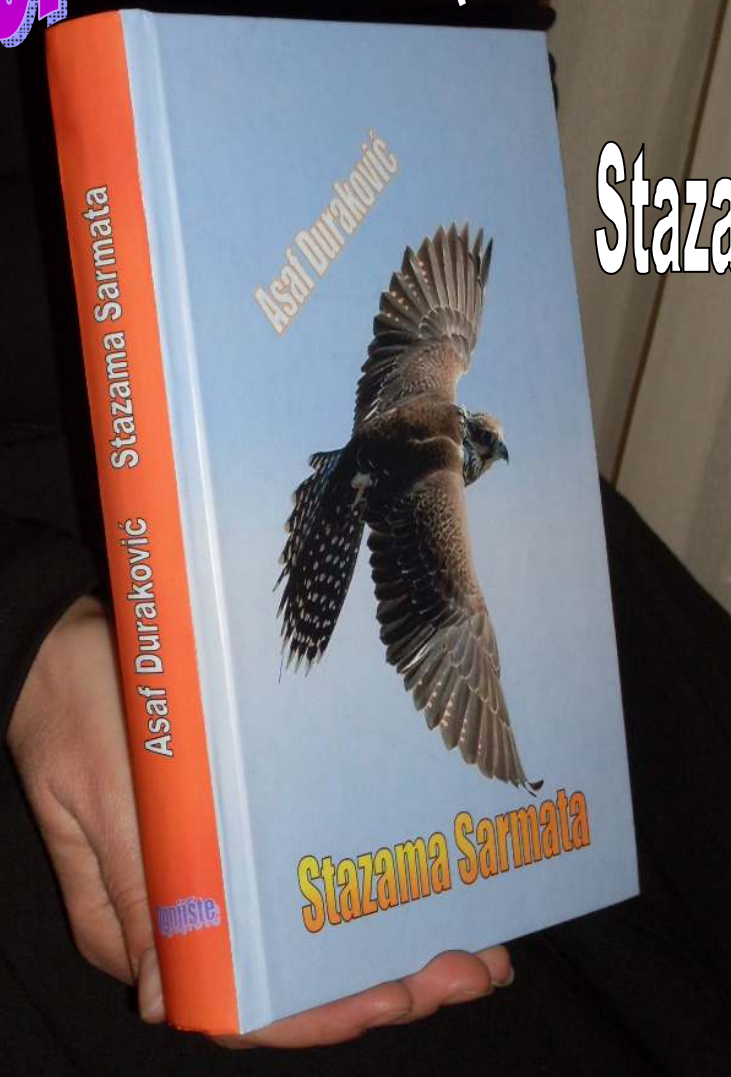
Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

prof. dr. Asaf Duraković



Stazama Sarmata

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtre poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

SEDMO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA - ZAGREB, 10. TRAVNJA 2010.

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb
– dopredsjednica Hrvatskog uljudbenog pokreta

U subotu 10. travnja, u Zagrebu na Trgu Dr. Ante Pavelića, održano je VII. Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata na temu "Dr. Ante Starčević – Otac Domovine". Dakako, itekako se vodilo računa da se taj dan slavila 69. obljetnica proglašenja Nezavisne Države Hrvatske.

Dnevni red Okupljanja bio je sljedeći:

1. dr. sc. Tomislav Dragun – **OTVARANJE OKUPLJANJA, POZDRAV SUDIONICIMA**
2. Dr. Atif Hadžikadić – **DESETI TRAVNJA**
3. Mladen Schwartz, Zagreb: **STARČEVIĆ I DESETI TRAVNJA**
4. Damir Borovčak, Zagreb: **PROGLAŠENJE HRVATSKE DRŽAVE U BJELOVARU**
5. Grgo Pejnović: **DANIEL CRLJEN: NAŠ POGLAVNIK**
6. Vladimir Biondić: **IN MEMORIAM – DR. ANTE STARČEVIĆ,**
7. Vladimir Biondić: **VRATI NAM SE OČE DOMOVINE**
8. Josip Kokić, Zagreb – **ŠTO JE NUŽNO SHVATITI I U ŽIVOT PROVESTI KAKO BI ZAŽIVJELA USKRSNA PORUKA U DRŽAVI HRVATSKOJ**
9. Tomislav Nürnbergger: **IZJAVA O HRVATSKO-SLOVENSKOM RAZGRANIČENJU**
10. Žarko Marić, Zagreb: **HRVATSKE NALVNOSTI I TRAGIČNOSTI**
11. Tomislav Dragun, Zagreb: **BALADA O CRVENOM PREDSEDNIKU I POŠTENOM PARTIZANU**
12. dr. sc. Tomislav Dragun, predsjednik Hrvatskoga uljudbenog pokreta, Zagreb - **ZAKLJUČAK ŠESTOG OKUPLJANJA DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA**



Izdvajamo naglasak iz besjede Mladena Schwartza, glavnog govornika skupa:

"Sjećajući se danas Ante Starčevića, mi ga – ni najmanje slučajno, nego posve svjesno i hotimično – želimo dovesti u svezu s današnjim nadnevkom. Ante Starčević nije samo općenito Otac Domovine, nije samo ideolog hrvatskog nacionalizma. Ante Starčević je i prorok Hrvatske Države i ono što je on zamislio u svojoj lucidnoj misli te zacrtao u svojoj čeličnoj volji, to je dovedeno do svojega konkretnog povijesnog ozbiljenja onoga svetog nadnevka Desetotravanjskoga, kada je, nakon 839 godina bezdržavlja i ograničenog suvereniteta u okvirima tuđih carstava i kraljevstava, konačno osvanula suverena i slobodna, samostalna i neovisna Hrvatska Država. Trivijalno je i neumjesno danas joj spočitavati da ni ona nije bila posve suverena. Bila je, bila, u većoj mjeri negoli današnja Erhazija, koja se svojevoljno odriče slobode kako bi nestala u raljama jedne monstruozne superjugoslavije. Ona je pak Nezavisna Država Hrvatska, stjecajem svjetsko-povijesnih prigoda, morala privremeno učiniti stanovite, dobro znane ustupke manje ili više himbenim saveznicima, kako bi prvom povoljnom zgodom povratila ono što joj pripada – dalmatinsku obalu i otoke, ali osvojila i ono što povijesnoj hrvatskoj državi nikada u cijelosti nije pripadalo, bez obzira na većinsko hrvatsko pučanstvo – poluotok Istru."

PROGLAŠENJE HRVATSKE DRŽAVE U BJELOVARU

Srbi su započeli ratne zločine već 8. travnja 1941.

Damir Borovčak, Zagreb

Priča počinje potkraj ožujka 1941., kada je u Beogradu pala Vlada bivše Kraljevine Jugoslavije, za kralja je postavljen maloljetni kralj Petar Karađorđević, a za kraljeva opunomoćenika knez Pavle... Nakon više od dvadeset godina krvave velikosrpske diktature, represije i tlačenja Hrvata, događaji kulminiraju nakon njemačke objave rata Beogradu 6. travnja 1941. godine. Ne čudi neraspoloženje hrvatskog naroda prigodom proglašenja opće mobilizacije. Dok se obavljaju pripreme za rat, nastaje opći kaos, posebno u pograničnim mjestima. U Bjelovar, tada jako vojno središte, početkom travnja 1941. stižu srpski dobrovoljci, zvani srpski komite, sa zadatkom podrške starojugoslavenskoj vojsci. Za obranu represivne srpske države Hrvati nisu imali ni želje, ni interesa jer je njihovo nezadovoljstvo prema srpskoj državi i vojsci doseglo vrhunac, pa je pobuna bila na pomolu. Starojugoslavenska vojska našla se u rasulu. U jedinicama je streljivo podijeljeno samo Srbima.

U noći 7./8. travnja 1941. u Velikom Grđevcu, nedaleko od Bjelovara, pobunio se 108. pričuvni puk, sastavljen od Hrvata iz toga kraja. Pod vodstvom narednika Čveka 108. puk uspijeva doći do streljiva i 8. travnja samoinicijativno kreće prema Bjelovaru. Na putu im se pridružuje i 40. dopunski puk poručnika Supančića. Uz pomoć hrvatskoga građanstva, vojnici slamaју otpor preostale vojske i srpskih žandara u Bjelovaru. Organizira-

ne su grupe građana i mladeži u gradu, koje pomažu pri preuzimanju vojnih objekata pod hrvatski nadzor. Pritom su poginula četiri hrvatska vojnika. Nakon tih događaja uspostavlja se hrvatska narodna vlast, te se u Bjelovaru proglašava Hrvatska država. Zbilo se to 8. travnja 1941., dva dana prije nego što je u Zagrebu proglašena Nezavisna Država Hrvatska. Bilo je to prije svih drugih događaja za koje se još danas optužuje Hrvatska. U bjelovarskom kraju uspostavljena je hrvatska vlast i proglašena slobodna Hrvatska država, spontano, kao pravi odraz volje hrvatskog naroda za vlastitom državom. Dogodilo se to bez Nijemaca i Talijana, bez bilo čijega fašizma, bez bilo kakvoga komunizma, bez partizanskih šumskih ustanaka! Ali tada, kao i poslije u nedavnoj hrvatskoj povijesti, velesrbi i orjunaši pokušavaju u krvi ugušiti slobodan izbor hrvatskog naroda.

U Bjelovaru je nastalo opće oduševljenje, bez ikakvih nereda. Proglašenje je bilo nevjerojatan doživljaj, narod je iz okolice Bjelovara s hrvatskim zastavama dolazio u grad pjevajući hrvatske pjesme i kličući novouspostavljenoj hrvatskoj državi. Događaji su tekli spontano i dostojanstveno. Izvešene su hrvatske zastave na svim kućama u gradu, a mladež je vijest o tom događaju prenosi-la po selima bjelovarske okolice. Iz Bjelovara su 8. travnja krenuli Milan Bačani i Đuro Matijašić noseći hrvatsku zastavu. U selu Hrgovljani pokraj Bjelovara dočekani su iz zasjede od srbočetnika, te su uz poginula četiri vojnika postali prvomučenici novoproglašene hrvatske države. Poginuli su časno i slavno, noseći hrvatski barjak slobode. Tako su pred Uskrs 1941. u bjelovarskom kraju započeli prvi ratni zločini nad hrvatskim civilima. O tim se zločinima ni danas dovoljno ne govori, šuti se od strane aktualne politike i javnost o tome gotovo ništa ne zna. To ni danas ne prikazuje HTV, o tome ne izvješćuje dnevni tisak. Ti se događaji jednostavno prešućuju, o njima se već uobičajeno ne uči u hrvatskim školama. Njih izbjegavaju hrvatski političari, njima se ne bavi hrvatska diplomacija u ime tumačenja hrvatske istine o nacizmu ili fašizmu. Opća medijska i politička nezainteresiranost potvrdila se još jednom povodom 65. obljetnice tih krvavih događanja, pri komemoraciji u Donjim Mostima 8. travnja 2006. godine.

U Donjim Mostima 8. travnja 2006. održana je komemorativna svečanost i otkrivanje spomenika



prvomučenicima za slobodu i samobitnost Hrvatske države. Šezdeset i pet godina nakon početka Drugog svjetskog rata otkriven je spomenik istine, spomenik svjedočanstva o početku srpskih ratnih zločina u Hrvatskoj 1941.

Događaje iz tog vremena detaljno je opisao Zdravko Ivković, predsjednik Matice hrvatske ogranak Bjelovar. Ivković je jedan od najupornijih istraživača ratnog i poratnog razdoblja Bjelovarsko-bilogorske županije i vrlo je zaslužna osoba za otkrivanje istine o tom vremenu. Poticajem Matice hrvatske ogranak Bjelovar formiran je i Odbor za podizanje spomen-obilježja prešućivanim hrvatskim žrtvama Drugog svjetskog rata i poraća na području županije. Posebno je povijesno značajan taj spomenik u Donjim Mostima, jer se značaj dana 10. travnja 1941. objašnjava na drugačiji način. Događaji koje je opisao i tumačio Zdravko Ivković na otkrivanju spomenika detaljno su opisani i u posebnoj knjižici *Spomen slovo uz otkrivanje spomenika...* (MH, ogranak Bjelovar, 2006).

Nakon njemačke objave rata 6. travnja 1941. glas o pobuni hrvatskih vojnika u 108. puku širio se u redovima srpske vojske. Kod Srba to izaziva mržnju i bijes. Starojugoslavenska vojska se rasipa, a srpske postrojbe dobivaju iz Beograda zapovijed ugušiti ustanak u Bjelovaru. Već 9. travnja 1941. srbočetnici u Bjelovaru i bližoj okolici pojedinačno ubijaju osam hrvatskih civila. Bio je to samo uvod u krvave srpske pokolje koji će uslijediti. Istog dana srpski 2. konjički puk *Car Dušan Silni* iz Virovitice povlači se s položaja iz sela Peteranca, gdje je prethodno ubijeno petero nedužnih hrvatskih seljaka. Srpski 2. konjički puk prenoćio je u mirnom selu Donjim Mostima, oduvijek nastanjenim samo Hrvatima katolicima. Bio je Veliki četvrtak 10. travnja 1941., kada su oko podne ispred župne crkve Benedikta započeli krvavi uskršni dani. Bespomoćni hrvatski seljaci nagovarali su srpsku vojsku da se ostave oružja i da mirno pođu svojim kućama u Srbiju. Najednom je zapucalo, a ispred crkve ostao je mrtav seljak Josip Kovačić. Jedan od srpskih zapovjednika naredio je da se krene u potjeru za seljacima koji su se razbježali, te da ih se pohvata i ubije. Pronalazili su ih po tragovima u snijegu, koji je tog proljeća bio obilan. Tako su u blizini crkve došli u kuću Stjepana Ružmana, gdje su pronašli skrivene Boltu Pavlovića i Ludviga Rupića. Pavlovića su odmah ubili. Rupića, koji je pri pokušaju bijega sloomio nogu, ubili su poslije sa Stjepanom Hercegom, kojeg su našli u susjednoj štali. Potom su



vlasnika kuće Stjepana Ružmana pretukli, tako da je nakon nekog vremena umro. Josip Bugarin, Bolto Seđak i Stjepan Šifkorin nisu bježali i nisu se skrivali, ali su ipak ubijeni na seoskom putu. Nekim čudom Ivan Rupiće iz Srednjih Mosti, tada star 28 godina, preživio je teško ranjavanje. Pobješnjeli Srbi istjeruju iz kuće Valenta Rupića i njegova 17-godišnjeg sina Franju Rupića, zeta Davorina Martina Blažekovića i njihova kuma Andriju Peveca. Tjeraju ih pješice cestom po snijegu u smjeru Kapele. Andriju Peveca izuli su i bosonogog vezali konju za rep. Padao je pod konje, dok nije klonuo i tada su ga ubili. Valent Rupiće, Blaž Pintarić i još neki seljani morali su ići na čelu kolone kao taoci. Ivan Blažeković napustivši vojsku vraćao se iz Velikoga Grđevca u Moste, dok ga u selu Zrinska nisu susreli srpski konjanici i zaklali ga. Pred grobljem u selu Kapela ubili su 17-godišnjeg Franju Rupića i Davorina Martina Blažekovića. Istoga dana Srbi su kraj Kapele naišli na Josipa Rožmarića iz Koprivnice, te su i njega ubili. Nakon toga krvavog pokolja nad hrvatskim seljacima, zločinački 2. konjički puk *Car Dušan Silni* uputio se prema Bjelovaru. Nijemci su toga dana tenkovima već došli do Bjelovara, te su naišli na Srbe i prisilili ih na predaju. Bio je zarobljen i konjički major Nikola Hrgović iz Bjelovara, Srbin, za koje se pretpostavljalo da je naredio umorstva hrvatskih seljaka u selu Donji Mosti. Dospio je pred hrvatski sud u Bjelovaru. Nakon neuspjelog dokaznog postupka, u srpnju 1941. godine pušten je u Srbiju, gdje je nakon rata umro u Beogradu.

Taj je podatak znakovit jer pokazuje djelovanje hrvatske sudske vlasti u novoj hrvatskoj državi, koja je poslije proglašena zločinačkom. Krivica se nije dokazala, zbog nedostatka svjedoka, pa je hrvatski sud u Bjelovaru oslobodio ozloglašenoga

srpskog majora, čiji je 2. konjički puk *Car Dušan Silni* poubijao najmanje 11 nedužnih civila. Sud nije primijenio načelo zapovjedne odgovornosti, već je postupio po dokaznom postupku. Gradsko redarstvo u Bjelovaru 30. travnja 1941. izvijestilo je Ministarstvo vanjskih poslova NDH posebnim Iskazom o ubojstvima srbočetnika nad Hrvatima od 6. do 30. travnja 1941. na području grada Bjelovara i Kotarskog poglavarstva u Bjelovaru. Tih su dana poginula ukupno 33 Hrvata i to su bili prvi ratni zločini nad hrvatskim civilima početkom rata 1941. Srpski pokolj u Mostima, umjesto zastrašivanja hrvatskih seljaka, postigao je suprotan učinak. Većina je seljaka krenula u hrvatsku vojsku braniti Hrvatsku državu. U tijeku Drugog svjetskog rata i poraća, sela Gornji, Srednji i Donji Mosti teško su stradala. Poubijana su i poginula još 63 mještana, uz spomenutih 11 prvomučenika iz triju sela Mosti, ukupno 75 mještana. Na kraju je u ožujku 1945. ubijen i župnik Viktor Müller.

Proglašenje Hrvatske države 8. travnja 1941. u Bjelovaru prije objave Nezavisne Države Hrvatske u Zagrebu i zatim srpski pokolj 2. konjičkog puka *Car Dušan Silni* 10. travnja 1941. nad jedanaestoricom seljaka u mirnom selu Donji Mosti povijesne su činjenice. To je hrvatska istina o kojoj se javno do 1990. nije smjelo ni pisnuti, a kamoli progovoriti. Danas se trebamo zapitati: zašto se i danas povijest prešućuje? Komu smeta istina? Zašto je izostala najviša državna počast palim nedužnim civilima za Hrvatsku? Hrvatska povijest sustavno je krivotvorena i zataškavana s namjerom lažnog prikazivanja genocidnih Hrvata pred svijetom i prikriivanja srpskih zločina nad Hrvatima kroz posljednjih stotinjak godina. U čije ime i zašto se to ponavlja i danas? Zašto nam se nameće krivnja zbog 10. travnja 1941., kada događaji to ne opravdavaju? Hrvati bi se povodom svakog 10. travnja prije svega trebali prisjetiti krvavoga Velikog tjedna 1941. u bjelovarsko-bilogorskom kraju. Istina o tim događajima i danas se hrvatskom narodu iznova prešućuje umjesto da joj se osigura posebna pozornost. Tomu uporno pridone mediji koji drsko ignoriraju objavu povijesnih podataka, te uskraćuju osvrt na krvave srbočetničke ratne zločine, koji su prethodili svim drugim zlima na hrvatskim prostorima. Srpski su zločini

započeli prije svih drugih zločina, prije svega onoga što se poslije predbacuje Hrvatima kao genocid nad Srbima. Treba detaljno istražiti i rasvijetliti sve okolnosti zločina poznatih pod imenom prosinačkih žrtava 1918. na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, zatim žrtava u travnju 1920. u Velikom Trojstvu, žrtava u rujnu 1920. u Velikom Grđevcu, sibirskih žrtava u veljači 1935., senjskih žrtava u svibnju 1937., atentata na Stjepana Radića i saborske zastupnike u Beogradskom parlamentu, atentata na Milana Šufflaya, atentata na Milu Budaka... i svih drugih nedovoljno istraženih srpskih zločina iz doba stare Jugoslavije. Istina o tim događajima također je većim dijelom prešućena, uglavnom se nastoji zataškati i nametnuti neka druga istina.

Dnevni tisak i elektronički mediji nedavni su događaj odavanja počasti civilnim žrtvama rata na Veliki četvrtak 1941. u Donjim Mostima doslovno prešutjeli! Zločin nad svim zločinima ratni je zločin nad civilima koji nemaju nikakvu mogućnost obrane. Kažu kako ratni zločini nikada ne zastarijevaju. Zašto onda zločin srbočetnika nad nemoćnim hrvatskim seljacima na samom početku Drugog svjetskog rata nikoga od vlasti u Zagrebu nije zanimao? Zašto taj događaj nije bio vrijedan medijske pozornosti i informiranja javnosti? Tko je za to odgovoran? Zločin prešućivanja, nakon zločina koji je počinjen nad nedužnim civilima, više je nego sramotan! Zašto se onda čudimo kad se u današnjim okolnostima suvremenog medijskog ispiranja mozga Hrvatima ponovno nastoji svim silama nametnuti osjećaj krivnje te ih ugurati na zapadni Balkan. Čini se to upravo metodama prešućivanja povijesnih istina, krivotvorenjem povijesnih uzroka i posljedica i izvrtanjem redosljeda povijesnih događaja. Najnovijim podvalama i iskrivljenim političkim zaključcima Hrvatskoj se ponovno pokušava nametnuti osjećaj povijesne krivnje. A to nije ono što se zove istina! Barem ne kada govorimo o hrvatskim žrtvama i okolnostima započinjanja ratne 1941. kao

i o posljedicama, poput kraja rata u Bleiburgu i hrvatskog naroda na Križnom putu. Za tu krivu sliku, koja se još uvijek nije povijesno ispravila, uz gotovo sve urednike elektroničkih medija i tiskovnih dnevno-političkih glasila, snose odgovornost i današnji vodeći političari i aktualna državna vlast.



69. ROĐENDAN - DRAGUN: NE U ZAGREBU NE SLAVIMO USTAŠE, NEGO NDH

U Zagrebu "Sedmo Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata"

Vedran Marjanović i Ana Vučetić Škrbić,
"Slobodna Dalmacija", Split, 10. travnja 2010.



Dragun (s mikrofonom)

Desetog travnja 1941. uspostavljena je hrvatska država i to je za nas datum koji ima svoje mjesto u povijesti, kaže Tomislav Dragun

Zagrebačka policija dopustila je da se u subotu, na 69. godišnjicu osnutka tzv. Nezavisne države Hrvatske, održi skup pod nazivom "Sedmo okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata na Trgu dr. Ante Pavelića", doznajemo jučer od organizatora skupa **Tomislava Draguna**, čelnika Hrvatskog uljudbenog pokreta.

Schwartz glavni govornik

Na pitanje hoće li to biti slavljenje fašističke NDH, Dragun za Slobodnu Dalmaciju šeretski odgovara: "Rodendan je rodendan."

"Mi nismo ustaše, niti smo sljedbenici ustaškog pokreta. Na našim skupovima nema ustaške ikonografije. Ljudi identificiraju NDH i ustaše, a to nije isto. Desetog travnja 1941. uspostavljena je hrvatska država i to je za nas datum koji ima svoje mjesto u hr-

vatskoj povijesti i valja ga obilježiti", kazuje Dragun, koji je uvodnik u posljednjem broju svog internetskog glasila ipak naslovio "Ustaše su temeljna grana hrvatskog nacionalnog i državotvornog bića".

Za "Slobodnu" kaže kako je u postupanju ustaša bilo stvari koje treba osuditi, ali, dodaje, treba sačiniti i verificirati stvarnu povijest NDH i okolnosti koje su do te države dovele. Dragun očekuje oko pedesetak ljudi na skupu. "Trg dr. Ante Pavelića" odnosi se na dio Tkalčičeve ulice u središtu Zagreba, na kojem je Dragun već održao neka okupljanja svojih pristaša. Za glavnoga govornika današnjeg skupa određen je **Mladen Schwartz**.

Bez mimohoda u Zadru

U Zadru će ove subote izostati uobičajena proslava 10. travnja, a osnutak NDH članovi udruge "Hrvatski domobran" obilježiti će redovitom godišnjom skupštinom i misom za sve poginule hrvatske branitelje.

Mimohoda u crnim uniformama s ustaškim znakovljem po gradskim ulicama neće biti, kao ni mise za poglavnika Antu Pavelića, koja se do sada održavala u župnoj crkvi na Relji.

I u zadarskoj policiji potvrdili su nam kako im za subotu nije prijavljeno nikakvo...



Plakat s pozivom na 'trg'

NA 'OKUPLJANJU DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA' U ZAGREBU, U POVODU 10. TRAVNJA:

Mladen Schwartz: Današnja Hrvatska je obnovljena Jugovina

Mirjana Ćuk, "Slobodna Dalmacija", Split, 11. travnja 2010.



Mladen Schwartz

"Odlučili smo obilježiti ovaj dan jer smatramo da je potrebno podsjetiti hrvatski narod kada je obnovljena hrvatska država. To se nije dogodilo početkom 90-ih godina prošloga stoljeća, nego davne 1941. na današnji dan", kazao je, među ostalim, **Mladen Schwartz**, glavni govornik na "Sedmom okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata" na Trgu dr. Ante Pavelića.

Na "Trgu dr. Ante Pavelića", odnosno dijelu zagrebačke Tkalčićeve ulice, u subotu su se okupili pristaše Hrvatskog uljudbenog pokreta kako bi obilježili 69. obljetnicu osnutka tzv. Nezavisne države Hrvatske.

"Danas je blagdan hrvatske države. Osobno ne priznajem ni jedan od nebrojenih datuma koje se slavi unatrag 20-ak godina. Ovaj, 10. travnja, obilježavam već 30 godina, što u inozemstvu, što u domovini", kazao je Schwartz, zaključujući kako je Hrvatska koju danas imamo "jedna obnovljena Jugovina samo na manjem prostoru".

Antu Starčevića, Oca domovine, Schwartz je naveo kao važnu ličnost koja nije bila "baš toliki liberal kao

što povijest piše".

"Starčević je bio začetnik jedne oštre politike koja nije bila toliko benevolentna ni prema Židovima ni prema Srbima", kazao je Schwartz.

Čelni čovjek Hrvatskog uljudbenog pokreta **Tomislav Dragun** tom je prigodom najavio da će se na istome mjestu sa svojim sljedbenicima nastaviti nalaziti sve do kraja ove godine, do kada je cilj Pokret preoblikovati u stranku.

"Do kraja godine planiramo naš Pokret preoblikovati u stranku, definirati program, nastup te strategiju motiviranja ljudi", kazao nam je Dragun, ističući da Pokret kao udruga djeluje već sedam godina, ima 50 redovnih članova i oko 30.000 počasnih.

"Želimo osnovati državotvornu i domoljubnu stranku koja će uvažavati NDH", ustvrdio je Dragun, dodajući kako znakovlje Pokreta te buduće stranke nije povezano s ustaškom ikonografijom - buktinja slobode po uzoru na onu u ruci Kipa slobode na ulazu u New York, zatim uzdignuta desna ruka koja nosi svijeću te pozdrav "Naprijed za dom!".

"Sljedeći put sastat ćemo se na istome mjestu 22. svibnja, a okupljanje ćemo posvetiti drugu Titu jednosatnom muzejsko-kazališnom priredbom", najavio je Dragun.



POSLJEDNJA VEČERA

Zagreb, 2. travnja 2010

Odabrala *Jelena Lacković*, fotografije *Vlasta Žara*

I UZE KRUH, ZAHVALI, RAZLOMI I DADE IM GOVOREĆI:
"OVO JE TIJELO MOJE KOJE SE ZA VAS PREDAJE. OVO
ČINITE MENI NA SPOMEN." TAKO UZE I ČAŠU,
POŠTO VEČERAŠE, GOVOREĆI: "OVA ČAŠA NOVI JE SAVEZ
U MOJOJ KRVI KOJA SE ZA VAS PROLIJEVA." (LK 22, 19-20)

OVE ISUSOVE RIJEČI NADAHNULE SU UMJETNIKA DA NAPRAVI
DJELO:

POSLJEDNJA VEČERA

AUTOR:

ZVONIMIR MIHANOVIĆ

SURADNICI:

ALEJANDRO CASTRO MIHANOVIĆ


FERNANDO PUGLIESE

IZRAĐENO U BUENOS AIRESU, ARGENTINA

APOSTOLI OD LIJEVA NA DESNO:

BARTOLOMEJ, JAKOV STARIJI, ANDRIJA, TOMA,
JUDA ISKARIOTSKI, IVAN, ISUS KRIST, PETAR,
JAKOV MLAĐI, FILIP, MATEJ, JUDA TADEJ, ŠIMUN.


ORGANIZATOR:


 CENTAR ZA OBNOVU KULTURE www.cok.hr

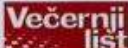
HVALA:

GRADU ZAGREBU

PRODAJNIM CENTRIMA **GRADA**

PODUZEĆU  **Lagermax**

PODUZEĆU  **KACIC**

MEDIJSKI POKROVITELJ:  **Večernji list**

TRIBINA U ORGANIZACIJI HKV DR. MIROSLAVA TUĐMANA I DR. JOSIPA JURČEVIĆA NA TEMU: ŠTO JE PREOSTALO OD POLITIČKIH STRANAKA

Josip Kokić, Zagreb

Dvorana puna, skup respektabilan, dvojica predsjedničkih kandidata stručna i poznata, svaki u svojem području. Došao sam na tribinu zahvaljujući HRsvijet-u, a ni temu nisam znao. Treći govornik Slovenac, mlad i podosta analitičan iznosi svoj pogled jedne male zemlje članice EU kroz prizmu iz slovenskog kuta. Ništa novo i ništa posebno što ne bismo već znali.

Gospodin Tuđman lijepo i analitički opisuje naše političke elite, bilo u Saboru ili u strankama, te njihovu uskogrudnost, sebičnost i podilaženje svima o kojima ovise njihove političke pozicije i njihova karijera, uz puni izostanak svijesti o potrebi očuvanja vlastitih nacionalnih interesa. Navodi i brojne loše strane EU, ali kao realnost koja jest takova kakva jest. U taj okvir želi staviti i najbolju moguću hrvatsku politiku u cilju očuvanja kakvog takvog suvereniteta, jasno promjenom postojeće vlasti. Kritizira potpuni izostanak demokracije unutar parlamentarnih stranaka, njihovu fragmentaciju, kao i bitan izostanak razlike među njima, i kao takvi nisu sposobni štititi nacionalne interese.

Gospodin Jurčević, vrsni povjesničar novije povijesti koji je svojim dosadašnjim višegodišnjim javnim nastupima mnogo doprinio u razotkrivanju komunističkog jednoulmlja i njihovog načina funkcioniranja. Govorio je o nedostatku hrvatske samosvijesti zbog višestoljetnog boravka u raznim povijesnim integracijama, dakle punih devetsto godina, što se je proteglo i nakon osnivanja vlastite države i priznanjem Međunarodne zajednice, od OUN-a, Vijeća Europe itd. Postupno ulazi i u međunarodne odnose tržeći put i način za Hrvatsku.

Dakle sve se je lijepo odvijalo s naglaskom na njihove vlastite propuste kao dvojice predsjedničkih kandidata i kako bi za naredne izbore bilo nužno iznjedriti zajedničkog kandidata. Gosp. Tuđman je posebice zamjerio strankama u Saboru nedostatak alternative za izlazak iz ove krize, kao i političke budućnosti.

Nakon svega izlaganja javio sam se za riječ i upitao predsjednika HKV i ujedno voditelja tribine, da li je poslao pismeno moj prijedlog s jedne prijašnje tribine o Ustavnim promjenama, a predložio sam da se uputi molba dvjema važnim institucijama a to su Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti i Hrvatska biskupska konferencija i zatraži njihovo očitovanje o tako važnom i sudbomosnom pitanju. Gospodin Hitrec je odgovorio, naše amandmane smo poslali svima odgovornima pa i tim dvjema institucijama.

Na moju primjedbu zašto to nije objavio barem tjednik, Hrvatsko slovo, ostao sam bez odgovora.

Moje pitanje je bilo, zašto pred ovako respektabilnim skupom punim znanja i iskustva, gospodo Tuđman i Jurčević niste iznijeli alternativu ulasku u EU. Moj stav i zašto se sve vrijeme zalažem jest NEUTRALNOST RH dok ne budemo kako se kaže, svoji na svome. Završio sam pitanjima i dobio pljesak doista respektabilan, a ne protokolaran.

Nažalost odgovore koje smo dobili kao slušatelji i sudionici tribine od obojice govornika su barem za mene bili posve kontradiktorni dotadašnjim izlaganjima. Obojica EU prihvaćaju kao realnost i da moramo unutar te integracije tražiti put vlastite opstojnosti. Odmah sam se prisjetio njihove kampanje u izborima, u kojoj također skoro da i nije bilo riječi o tome, pa birači i nisu znali njihovo stvarno stajalište. Slušatelj iza mene ih je izravno upitao, recite vaše stajalište o tome da mi kao birači znamo za koga ćemo se opredijeliti.



Nakon toga sam napustio dvoranu vidjevši svu naivnost dvojice predsjedničkih kandidata. Kako uopće i očekivati neke rezultate bez jasnih stajališta, pa su tako i prošli, bez obzira na medijska prešućivanja. Nije sporno da su obojica daleko bolji u mnogo pogleda od ostalih, dapače dragi su mi i znamo se dugo u raznim vidovima.

Ovom prigodom poručujem svima koji prate portale HUP (Hrvatski uljudbeni pokret) i Hrsvijet, da bez stvarne kontrole izbora ili referenduma nema ni stvarnih rezultata, već u punini kreiranih onih koji drže vlast s medijima s kojima su u sprezi. Mediji stvaraju sliku po svojim kriterijima ali u službi stranaka među kojima i nema razlika, pa se i takovi rezultati i plasiraju u javnost.

Ako su kadri u Saboru, recimo samo u primjeru Arbitražnog sporazuma sa Slovenijom dići ruku na štetu nacionalnih interesa države koju zastupaju, pa što ne bi lažirali izbore ili referendume pritiskom na tipku računala. Tzv. izlazne ankete su njihov tobogan za pripremu birača na njihove konačne rezultate. Zato sam javno zagovarao neizlazak, masovni neizlazak na izbore, jer jedino je tako vidljivo da se ne slažemo ni s jednim koji su izgledni pobjednici, a to su HDZ i SDP, ostali i nisu vrijedni spomena, pritom ne mislim na regionalne stranke. Smjena vlasti se jedino može dogoditi izlaskom naroda na ulice, jasno mirnim i civiliziranim načinom, i ustrajati do njihovog odlaska s vlasti i konačno novih izbora sa punom



poštenom kontrolom. Drugog puta nema ako hoćemo izaći iz krize koja je poprimila obilježje trajnog stanja.

O tome sam pisao u prošlim osvrtima pozivajući biskupe i nudeći najbolje i istinsko kršćansko rješenje, a to je oprost-pomirenje i suživot sa svima koji su se ogriješili u vihoru rata, i krenuti od nulte točke u budućnost. Ukoliko ne bude pozitivne reakcije naših biskupa pa i ostalog klera na ovako nešto posve ljudsko i kršćansko, ubuduće ću ih nazivati farizejima, a dvojicu najodgovornijih, Bozanića i Srakića, Kajfa i Ana.

Živimo u vrlo ozbiljnom i sudbonosnom vremenu, pa ovako moram pisati i progovarati. Kako stoji stvar ovo su posljednja vremena još preostale suverenosti, za koju su pale tolike žrtve.

KAD ĆETE IH UHITITI

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET

Pete Poljanice 7
10000 ZAGREB
hrvatska.uljudba@gmail.com
091-33.88.431

Zagreb, 11. travnja 2010.

MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA RH

Tomislav Karamarko, ministar
ZAGREB - Savska c. 39

DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO RH

Mladen Bajić, glavni državni odvjetnik
USKOK

Dinko Cvitan
ZAGREB - Gajeva 30.a

Na znanje:

Luka Bebić, predsjednik Hrvatskog Sabora

Ivo Josipović, predsjednik RH

Jadranka Kosor, predsjednica Vlade RH

Branko Hrvatin, predsjednik

Vrhovnog suda RH

Jasna Omejec, predsjednica Ustavnog suda RH

Branko Stojković, "Štit", Bjelovar

Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada

Javna glasila u Hrvatskoj i Svijetu

Predmet:

Kad ćete uhititi – prvi put?

Cijenjena gospodo,

Kad ćete uhititi Mladena Jurkovića, Miroslava Kutlu, Ivicu Todorića, Božu Prku i Jadranku Kosor zbog pljačke Hrvatskog Domovinskog Fonda?

Naime,

u Izvješću o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije društvenog poduzeća "Tisak" Zagreb Državnog ureda za reviziju (Klasa: 041-03/01-01/8, Urbroj: 613-01-02-03-18, Zagreb, 23. lipnja 2003. – str. 23):

"Dana 19. travnja 1999. Hrvatski fond za privatizaciju je zaključio ugovor o prijenosu i zamjeni dionica Tiska s investicijskim društvom Hrvatski domovinski fond d.d. Hrvatskom fondu za privatizaciju je preneseno 14.800 dionica nominalne vrijednosti 7.400.000,00 DEM, koje su u rujnu 1994. dodijeljene Hvidri. Navedene redovne dionice su na temelju odluke skupštine Tiska iz siječnja 1996. postale povlaštene dionice serije B. *Za primljenih 14.800 dionica Tiska, Hrvatski fond za privatizaciju se obvezao prenijeti društvu Hrvatski domovinski fond d.d. odgovarajući broj dionica drugih trgovačkih društava.*

Nakon stjecanja 38.863 dionice Tiska od Zavoda i Hvidre, Hrvatski fond za privatizaciju je uz 17.695 dionica prethodno stečenih raskidima ugovora, imao u portfelju 41.758 redovnih dionica serije A i 14.800 povlaštenih dionica serije B, odnosno ukupno 56.558 dionica ili 68,2% od ukupnog broja izdanih dionica. Dana 22. travnja 1999. *Hrvatski fond za privatizaciju je s pet kupaca zaključio ugovor o prijenosu 41.230 redovnih dionica i 14.800 povlaštenih dionica, ukupno 56.030 dionica nominalne vrijednosti*

28.015.000,00 DEM. Svaki od pet kupaca dionica platio je kupoprodajnu cijenu od jedne kune. Privredna banka Zagreb d.d. iz Zagreba stekla je 17.448 redovnih i 6.265 povlaštenih dionica, ukupno 23.713 dionica nominalne vrijednosti 11.856.500,- DEM ili 28,6% udjela u temeljnom kapitalu Društva."

Svima su nam poznate sljedeće činjenice:

* Mladen Jurković u to vrijeme bio je direktor Hrvatskog Domovinskog Fonda,

* Miroslav Kutle bio je prvi "jahač" dionica "Tiska" u vlasništvu Hrvatskog Domovinskog Fonda,

* Ivica Todorić sadašnja je "sisaljka" dionica "Tiska",

* Božo Prka direktor je Privredne Banke Zagreb (logistika Vladimira Zagorca i Dušana Vujića),

* Jadranka Kosor je osoba, koja je svoju političku karijeru izgradila "nadzirući" na svoj način rad i imovinu braniteljskih fondova.

Zanima nas hoćete li odmah djelovati ili ćete čekati naša iduća pisma? Ne vjerujemo da ćete i ovaj slučaj pokušati zataškati, jer teško da bi Vam mogao pomoći i svemogućí Ephraim Zuroff.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik



PROLAZ(NOST)

Posvećeno babi /knjiž. baki/ K. B. povodom smrti 12. travnja 2007.

Divo Bašić, Dubrovnik

Bože, evo ti ovo malo ljudske kože,
Malo mesa i krvi, što'no se množe,
Jer vrijeme rabi svoje tupe nože,
(Prije)nosi vrijeme ljudsko koje (u)biti može.

Prolazniče, zastani i pročitaj, pogledom prijeđi,
Ove zemlje trag smeđi,
U nju ćeš i sam ući,

Vratima kroz koja si došao po danu il' po noći,
A sad se (po)žuri na vlak smrti uskoči,
I znaj, životne tek počimlju priče,
Nebeske ptice, uhvatite ove vremešne djevojke i mladiće,

I onu djecu što upravo umiru od rata i gladi,
Na jednom lažnom stogodišnjem piru, (ne(p) ostaju mladi.

Prolazniče, ovi onkraj kojih prolaziš,
I sami nekad prolazaše.
Tako bit će, jest i bijaše.
Čovjek vrijeme razbijaše.

Sad, pak, na plavetnim kočijama jaše,
Dok se mukle predstave ne završe.

GENERAL OD HRVATSKE

Posvećeno generalu Anti Gotovini u Den hiperpristranom Haagu

Divo Bašić, Dubrovnik

Gonjen snažnim vjetrom vjekova,
Egidom sa starih ognjišta i duhovnih svjetova,
Nepresušani izvor hrabrosti i smirenosti,
Ergelom sulude pravnosti i haške svireposti.
Razboritošću jednog čovjeka za naciju cijelu,
Anarhijom laži izdižu zastavu bijelu,
Ludosti svjetske, na kurbinom sijelu.

Od živih tražiti, među (p)ovojima, nemoguće je vratiti,

Dan-danas, u poljima, ležu mrtvi Hrvati.

Hrvatska je zemlja mila, nježno uspavana,
Razbojnička i političareva usadili joj krila, drsko varana,

Vratit' će se ukradena joj sreća,
Ako bude potrebna i koja viška jazavčeva vreća.
Tjeskoba nepovjerenja ušuljala se u ljude,
Sami se prepuštaju da ih kude,
Krenite, onkraj Turkije, neka vas još bude,
Evala, generale, pokažite im zube!



Titoistički komunizam čistki - sramota povijesti

Samo da je čovjek pogledao HTV-emisiju o Titu u petak 09. 04. 2010. bilo bi mu dovoljno za zaključiti da se radi o patološki bolesnom špijunu i najobičnijem ljudskom i (doduše politički lukavom) komunističkom gadu i despotu. Kakva je to "savjest" koja može živjeti kada je, između mnogih, i vlastite životne družice poslala u sigurnu smrt? Sjetimo se samo koliko je puta diljem ex-Jugoslavije zavijala sirena godinama nakon njezove smrti (1980.). Pogledajmo u najnovije vrijeme kada je sirena zavijala čak dvije minute za u zrakoplovnoj nesreći poginule poljske državnike i

vojni vrh, pa se posramimo jer sirena (koliko mi je poznato) prečesto nije zavijala za poginulim Vukovarcima. Ako i jest, slabašno se čula u cijeloj RH i nikad dostatno za praštajuće ljudske uši. Nisam je čuo u Dubrovniku. Nema veze, zavijaj' će ljudi. Oni istinski ljudski, mali ljudi, sve dok dišu, te još snažnije (tiho i odozdol) oni kojih više nema. Možda ne želimo na isti ili sličan način pokušati (za)varati povijest kao što bijaše nošenje štafete jer su posljedice te u biti socijalističke lažnosti bila stratišta u RH. Praštanje je kodirano "naređenje" iz dubine božanskog za razliku od ljudski prolaznog i podosta iskvarenog.

MOJ NOVI MREŽOPIS ("Blog")

Mladen Schwartz, Zagreb

Kameradi i suborci, prijatelji i znanci, obćila i obćinstvo!

Otvorili smo, nakon obsežnih pripravnih radova, što ih je uglavnom obavio suradnik i suborac Tripimir Gudar, moj mrežopis iliti „blog“, čiji puni naslov glasi:

<http://www.schwartz-garde.com>

✘ Naslov upišite u **gornje polje tražilice**, predviđeno za web-stranice; inače se ne otvara uvodna stranica ovoga „boga“.

✘ Ne zaboravite u naslovu ovoga „boga“ upisati **slovo „t“**, inače će Vam se otvoriti „schwarze garde“, nešto posve drugo!

✘ Na ovom „blogu“ ima već **dvadesetak textova**, koje preporučam Vašoj pozornosti. Sljedeći će biti unošeni po mogućnosti redovito.

✘ Na svaki napis možete, nakon jednostavnog postupka registracije, **ostaviti osvrt** koji će biti pomno razmotren.

✘ **Možete preuzimati** napise po miloj volji, ako navedete auktora i vrelo.



✘ Predlažem Vam da na svoje medijumrežne stranice postavite **poveznicu** s ovim „bloom“, kao i s konkretnim člancima koje ćete možebitno preuzeti.

✘ **Obavijestite svoje ljude** o ovom „bloom“, eda bi se njegove poruke čim više proširile!

Sitnije tehničke i formalne manjkavosti ovoga „bloom“ rješit ćemo u hodu.

Želim Vam poticajno i produktivno čitanje!

Borba se nastavlja – Za Dom Spremni!

Mladen Schwartz

LAŽOV I UBOJICA

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Čovjek se rodi i živi svoj život te - umre. Došao iz vječnosti čovjek se smrću vraća u vječnost iz koje život uopće nije izuzet.

To može shvatiti samo ljudsko biće i to samo ona ljudska osoba koja ima probuđenu i djelatnu savjest po kojoj je jedini u ukupnosti živih bića stvoren na sliku i priliku Stvoriteljevu.

Čovjek u svojoj probuđenoj savjesti, kad razmišlja, vodi dijalog s Bogom.

Treba priznati i reći da je savjesnih ljudi bilo od kad čovjek postoji na zemlji - veoma mali broj.

Savjesni ljudi ne citiraju misli drugih ljudi, nego li poznatim riječima iznose posve nove istine i time znatno utječu na razvoj ljudskog društva putem upoznavanja istine, i na napredak povijesti.

Zbog društvene uloge savjesnih ljudi u ljudskoj svijesti slijepe duše opakih stvorenja ih nemilosrdno spopadaju, napastuju, kleveću i uništavaju kad god im to pođe za rukom.

Također treba reći da je velika muka u duši savjesnih ljudi kad sotona uzme pod svoju kontrolu voljeno biće.

Ponašanje opsjednute osobe je nemoguće definirati logički jer duh laži izuzet je iz svake logičnosti.



Opsjednuta osoba ni časa ne oklijeva da zaniječe istinu i to u prvom redu istinu o sebi prije posjednuća i zavodi savjesnu osobu u beskrajni labirint mitomanije: istinu izokrene u laž, ljepotu nadomjesti privrženosti ružnome, a ništa posjednutog toliko ne uznemiri koliko spominjanje Boga i Duha svetosti.

Krist nas je poučio da je Sotona lažov i ubojica.

Lažov ubija ljudsku dušu - zasjeni je i oslijepi.

Lucifer znači - onaj iz kojeg proizlazi svjetlost koja zasjeni ili pomrači ljudsku savjest.

Ovo je vrijeme kad moramo biti budni: nikad ljudska duša nije bila toliko žedna Boga, a nikad sotona nije raspolagala s toliko sredstava i načina da zaslijepi ljudsku savjest i tako postane - gospodarom naše sudbine...

PROTIVIM SE OBJAVI REGISTRA HRVATSKIH BRANITELJA

Diana Majhen, Zagreb

„Tvoja sloboda mahanje rukom završava tamo gdje počinje moj nos“. Riječi koje bi, po meni, najbolje opisale demokraciju. No, danas je još jednom, nebrojeni put za redom potvrđeno da branitelji uvijek iznova ne mašu rukama, nego samo dobivaju po nosu. I to redom, kako već tko nađe za shodno da ih po tom nosu opali.

Stavljanjem registra branitelja na internetsku

stranicu www.registarbranitelja.com istovremeno su svi branitelji stavljeni van zakona, jer se zakon o zaštiti o podataka očigledno na branitelje ne odnosi. Svi u ovoj državi imaju pravo na privatnost i zaštitu iste, ali branitelji ne. Oni su valjda jedini koji štete državi, pa se njihova imena moraju javno zalijepiti na internet, kako bi narod znao tko mu je neprijatelj.

Zanimljivo da nitko do sada nije našao za shodno javno zalijepiti registar svih onih koji su pobjegli u inozemstvo ili u podrume za vrijeme Domovin-

skog rata, ili registar onih koji primaju partizanske penzije, ili registar aboliranih četnika ili bilo što drugo. To su očito skupine koje su provjereno poštene, iskrene i ne predstavljaju nikakvu opasnost za nikoga, pa se ne treba gubiti vrijeme s objavom njihovih podataka. Samo su branitelji ti na koje se treba javno upozoriti, jer, samo su branitelji ti koji su stvorili ovu Hrvatsku.

Sam registar branitelja koji je objavljen na internetu je očito star najmanje 6-7 godina, mnogi podaci u njega nisu uneseni, pa se ne bi bilo zгорега zаpаtаtи tko je mogao raspolagati registrom branitelja sastavljenim u to vrijeme.

Tko god bio, moje je osobno mišljenje, ako ga vlast ikada bude htjela uloviti, da bi ga trebalo javno objesiti na Trgu Bana Jelačića za opomenu drugima. Jer, ta osoba/e nije izašla s podacima jednog, deset, ili stotinu ljudi. Ta je osoba objavila zaštićene podatke stotina tisuća ljudi, bez njihove privole i njihove suglasnosti. To je poniženje za te ljude i to se nikada, nikada nije smjelo dogoditi.

Ljudi koji su te podatke trebali čuvati, nisu jednostavno radili svoj posao. A za njega su bili plaćeni i na njima je bilo da nikada ne dopuste da netko do njih dođe. Hoće li ti isti ljudi odgovarati za svoje pogreške i propuste, onako kako odgovara neki obični, mali građanin kada npr. ne plati ratu na vrijeme, pa mu isključe struju ili grijanje?

A da nije tragično, bilo bi svakako za umrijeti od smijeha napomena „hackera“ koji je podatke zaljepio, kako Vlada nema nikakve veze s tim. Ka-

kav obziran hacker, za nevjеровati. Ne muči ga to što je provalio, ukrao tuđe podatke i javno ih objavio, ali ga jako muči kako bi netko mogao pomisliti da je Vlada u to upletena. Baš liči na postupak nekog hackera, zar ne?

Objavom registra branitelja spriječile su se objave svih drugih registara, koje su mnogi branitelji tražili. I za koje su se ti isti branitelji izjasnili kako nemaju ništa protiv da se objavi registar s njihovim imenima, ukoliko se objave i ti drugi registri. Ali podatke „tih drugih“ očito čuvaju i njih je nemoguće hackirati. Valjda su oni od posebne važnosti za Hrvatsku, a ne tamo neki branitelji koji su svoje dali i koje se više ništa ne pita, čak ni kada se njihovi podaci javno objavljuju.

Pa tako nikada nećemo saznati tko su antifаšisti koji već 65 godina primaju mirovine na naš račun i koji su izgleda vječni, nikada nećemo saznati tko su ti koji su bježali dok je trebalo braniti Domovinu, nikada nećemo saznati tko su bivši djelatnici UDBA-e koji su nas progonili i ubijali u ex Jugoslaviji, a danas uredno žive na naš račun. Nikada nećemo doznati puno toga, jer sve te za sve te ljude vrijedi zakon o zaštiti podataka i pazi se da se njihova prava ni na koji način ne prekrše. Za hrvatske branitelje nikakve prava ne postoje, osim prava da im se sudi i šalje ih se u zatvore.

Hoće li se sada podići na noge sve te nevladine udruge i civilna društva kojima su puna usta ljudskih prava i pokrenuti medijsku hajku protiv onih koji su prekršili braniteljsko pravo na privatnost? Hoćemo li sada isto tako danima čitati izjave Pusića, Teršeličke, HHO-a i svih ostalih koji će biti zgroženi nad ovim povredama ljudskih prava, ili za njih branitelji jednostavno nisu ljudi, pa samim tim, ni nemaju neka ljudska prava.

Nekako mi vuče na ovo drugo.

Branitelji u Hrvatskoj odavno nisu ništa drugo nego roba za našutavanje i trgovinu. A situacija sa braniteljima u ovoj državi sve više sličи buretu baruta od kojeg je fitilj sklonjen na sigurno mjesto, al nikada se ništa ne može sakriti zauvijek.



IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (13. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

Nešto manje od dvije godine nakon ovog događanja, prema dosjeu Geze Paštija koji je pohranjen u pismohrani MUP-a RH, vodstvo osječke Udbe napisalo je sljedeću informaciju:

"U Osijeku 11.04.1967. Predlog: Pašti Geza, predlog za brisanje iz obrade: Njegove veze smo našim mjerama pasivizirali tako da ne predstavljaju interes. Imajući u vidu ove momente i sugestiju druga Š. iz RSUP-a predlažem da brišemo iz evidencije lice pod obradom. Vođa operativne grupe d. D.; operativni radnik K. D.; saglasan načelnik Centra DB Z.G." (Napomena: iz citata izostavljena su puna imena i prezimena te su dani samo inicijali).

Prema izjavama visokih dužnosnika Udbe, Pašti je bio otet, doveden u Jugoslaviju, mučen, ispiti- van i likvidiran.

Ubojstvo Marijana Šimundića

Marijan Šimundić, rodом iz Lovreća kod Imotskog, ubijen je 13. rujna 1967. kod Stuttgarta.

Priprema ubojstva započela je nasrtljivim udvaranjem ljepuške Njemice koja se predstavljala kao Doris Andreas. Gotovo svakodnevno je navraćala u Šimundićev restoran. Šimundić, koji je inače bio veoma oprezan, nije posumnjao da njome manipulira Udba preko njegovog zemljaka Jozе Cvitanovića iz Prološca Donjega kraj Imotskoga. Doris je uspjela ostvariti zadatak: namamiti Marijana Šimundića na mjesto gdje će ga Cvitanović moći nesmetano ubiti.

Uvečer 13. rujna 1967., dok su Doris i Šimundić bili u automobilu na jednom parkiralištu pored gradića Weilimdorfa kod Stuttgarta, ubojica Jozo Cvitanović približio se automobilu i kroz otvoreni prozor ispalio šest hitaca iz samokresa kalibra 7,56 u Šimundića. Doris Andreas je zajedno s Cvitanovićem istoga dana pobjegla u Jugoslaviju.

Njemačka je policija relativno brzo razjasnila cijeli slučaj. Utvrdila je daje pravo ime Doris Andreas zapravo Brunhilde Koblenz. Državni odvjetnik iz Stuttgarta Dieter Jung zatražio je 1969. godine od Jugoslavije njeno izručenje kao i izručenje Jozе Cvitanovića. Odgovor je: stigao iz Beograda tek



nakon godinu dana. U njemu se Cvitanović uopće nije spominjao, a za Koblenzovu se tvrdilo da se zahtjevu njemačkog Državnog odvjetništva ne može udovoljiti, jer je Brunhilde Koblenz u međuvremenu postala jugoslavenska državljanka.

Jozo Cvitanović umro je u svojoj 56. godini u Splitu, a pokopan je 4. lipnja 1984., na groblju u Prološcu Donjem. Brunhilde Koblenz, osjećajući se zapostavljena i u nadi da je njezin slučaj zaboravljen, odlučila se već u srpnju 1984. vratiti u Njemačku. Iako je dobila jugoslavensku putovnicu na lažno ime, njemačka policija znala je za njezin dolazak, i uhićena je već u zračnoj luci u Stuttgartu. Zemaljski sud u Stuttgartu osudio ju je na devet godina zatvora.

Ubojstvo Branka Jelića

Još za vrijeme Kraljevine Jugoslavije, Beograd je razmišljao o ubojstvu Branka Jelića, organizatora ustaškog pokreta, rođenog 28. veljače 1905. u Docu Donjem u podnožju Mosora. Milan Stojadinović, poznati srpski političar iz toga vremena, napisao je u svojim memoarima kako je knez Pavle Karadorđević namjeravao zatražiti od Hitlerove vlade Jelićevo izručenje, da bi ga, prilikom transporta u Jugoslaviju, izbacili iz zrakoplova negdje nad Karavankama u Sloveniji.

Nakon Drugog svjetskog rata, 1950. godine, Udba je pokušala oteti, sada jednog od najvažnijih emigrantskih vođa, dr. Branka Jelića u Düsseldorfu. Otmičari, koji su oko pet sat ujutro upali u Jelićevo stan u Friedrichstrasse 95, bili su kamuflirani u odore engleskih vojnika. Jelić je slutio da se nešto

sprema protiv njega te je dan prije pokušaja otmi- ce napustio stan i odselio se iz Düsseldorfa u Ber- lin.

Početak 1968. godine u blizini Branka Jelića pojavio se Vinko Sindičić. Jelić je u njega stekao ogromno povjerenje. Međutim, Sindičić je ubrzo počeo surađivati s jugoslavenskom Vojnom misi- jom u Berlinu. Zbog opasnosti dekonspiracije su- radnje Vojna je misija Sindičića predala na vezu Centru SDS Rijeka. Prema "Informaciji br. 168 od 5. travnja 1968. Centra SDS Rijeka", koja se na- lazi u dosjeu Branka Jelića pohranjenom u Hr- vatskom državnom arhivu, Vinko Sindičić je 3. travnja 1968. doputovao u Rijeku i započeo surad- nju s operativcem riječke Udbe Jerkom Dragi- nom, koji mu je dao pseudonim "Mišo". Već nakon nekoliko mjeseci "Mišo" je postao jedan od najplo- donosnijih agenata jugoslavenske tajne službe, ali i spreman na "ofanzivne akcije".

U "Informaciji br. 88" Centra SDS Rijeka od 23. svibnja 1969. o sastanku s "Mišom" u Rijeci, koja se nalazi u dosjeu Branka Jelića pohranjenom u Hrvatskom državnom arhivu, na kojem su bili prisutni "načelnik I sektora Službe DS RSUP SRH drug Melkior Baranović, šef op. grupe Cen- tra SDS Rijeka drug Gajić Dane, i operativni rad- nik Centra SDS Rijeka drug Dragin Jerko", među ostalim stoji: "Miši" je stavljeno u zadatak da te- meljito prouči sve mogućnosti jedne ofanzivne ak- cije prema dr. Branku Jeliću u kojoj bi on lično i jedino učestvovao, tim prije jer "Mišo" već sada apsolutno prihvata takvo rješenje".

Nekoliko mjeseci kasnije, kako proizlazi iz "Informacije 51" Centra SDS Rijeka od 26. ožujka

1970., koja se nalazi u dosjeu Branka Jelića poh- ranjenom u Hrvatskom državnom arhivu, "Mišo" je bio spreman za akciju: "Mišo" je priložio i fotog- rafije Jelićeve ordinacije, stana i nekih karakteri- stičnih dijelova puta, kojim se ovaj svakodnevno kreće od stana do ordinacije".

Dr. Branko Jelić je 10. rujna 1970., kao i obično, rano ujutro napustio stan i uputio se do svoje lije- čničke ordinacije u Uhlandstrasse 141 u Berlinu. Kad je stupio na nogostup, eksplodirala je bomba. No, eksplodirao je samo manji dio postavljenog eksploziva pa je Jelić bio samo lakše ranjen. Poli- cija je utvrdila da je eksploziv postavljen dva tjed- na ranije. Atentatori su proveli žicu, dugu više od tristo metara, preko ulice u jednu dvorišnu zgra- du, odakle su promatrali Jelićev dolazak.

Udba nije odustajala. Novi pokušaj bombaškog atentata uslijedio je 5. svibnja 1971. Tog dana, ujutro ubrzo iza osam sati, opet je eksplodirala bomba zakopana na pločniku pred ulazom u Jeli- ćevu liječničku ordinaciju. Istraga je pokazala da je bila aktivirana automatskim paljenjem iz uda- ljenosti od oko dvjesto metara. Jelić je zadobio teže ozljede na nogama i desnom ramenu te je prevezen u berlinsku bolnicu.

Dva dana kasnije, 7. svibnja, dok je ležao u boles- ničkom krevetu, na Jelića je pokušao novi aten- tat.

U bolničku sobu, koja je bila danonoćno čuvana, pokušala je ući devetnaestogodišnja Dragica Jere- mić, udata Friedrich, iz Zrenjanina, već policijski registrirana kao prostitutka u Berlinu. Policija je kod nje pronašla samokres s prigušivačem, neko-

liko ručnih bombi i putovnicu na lažno ime koju joj je izdala jugoslavenska Vojna misija u Berlinu. Osuđena je na dvije godine zatvora.

Branko Jelić se ponovno odselio na si- gurnije područje, u glavni grad Bavar- ske München. Međutim, Udba je i ta- mo uskoro uspjela filtrirati svoga sura- dnika u njegovu blizinu. To je bio age- nt Centra SDS Osijek pod pseudoni- mom "Boem", kojeg je na vezi držao tadašnji inspektor osječke Udbe J.P. Branko Jelić je preminuo 31. svibnja 1972. od posljedica trovanja, neposred- no pred početak Bugojanske akcije, koju je financijski i organizacijski po- magao.



SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (9. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Jedan kritički osvrt na moralno naličje četničkih jedinica sadrži zapovjed četničkog komandanta Jezdimira Dangića od 27. I. 1942. pod brojem 4. "Iza borbenih redova" kaže Dangić, "kretali su se pljačkaši iz pozadine i na veliku žalost i sramotu i žene sa njima, da pljačkaju, ruše, razbijaju i pale imovinu, koja je trebala da posluži našoj daljnjoj borbi. Postali su najbolji pljačkaši sveta, da me je stid, što se Srbinom nazivam. - Takav narod ne zaslužuje slobodu, nego robstvo i sramotu." Komandant Dobrovoje Jevđević veli u dnevnoj zapovjedi od 13. 4. 1943: "Bili su junaci, kad su pljačkali i klali žene, a postali su kukavicama, kad je pukla prva puška."

Po četničkom dakle priznanju iz usta četničkog zapovjednika Sergija Mihailovića broj likvidiranih muslimana oko Foče u zimi 1941. na 1942. godinu iznosio je "okruglo" 5.000. No, prema pisanju Adila Zulfikarpašića, bivšeg partizanskog oficira rodom iz Foče, u samoj Foči taj je prešao 8.000 muslimana: ljudi, žena i djece. Gospodin Zulfikarpašić u svome djelu "Put u Foču 25. I. 1942 godine", koje je objavila Muslimanska biblioteka u Beču u svome "Godišnjaku 1957": knjizi broj 4, piše doslovno:

"Srce mi je zakucalo od uzbuđenja, kad sam čuo, da još danas putujem u Foču, u Vrhovni štab. Tamo sam pozvan od Tita. Foča je moj rodni kraj. Tu je moja majka i tu su moje četiri sestre. Tu je živio i moj brat; prije nekoliko dana sam čuo, da su ga zaklali četnici. Kako je do toga došlo nisam sebi mogao predstaviti. Moj je brat sa Srbima živio vrlo dobro. Politički se nije isticao. Iz naše kuće nitko nije bio u ustašama, pa niti u hrvatskoj vojsci. Ja sam od prvoga dana u partizanima. To je poznato čitavoj Foči. Na Drini izvršeno nečuveno klanje i proljevanje ljudske krvi bilo je uistinu onolikh razmjera, kako se pričalo ili je svijet pretjerivao, o tome sam se trebao uvjeriti svojim očima.

Sa mnom su jahali na putu za Foču Rade Hamović, zapovjednik odreda, Pero Kosorić zapovjednik bataljona i još nekoliko pratioca. Na putu između Dobropolja i Poljica dočekala su nas zgarišta i nijema pustoš muslimanskih sela. Još prije mjesec dana, kada je naš odred ovuda zadnji put prolazio, stanovnici su nas nudili suhim voćem i iznosili



nam hljeb sa pekmezom, djeca su se oko nas gnojila i molila da im damo koju olovku.

Jedan mališan velikih kestenjavih očiju vukao me je za kajiš.

— Hej družo komesare!

— Odakle ti znaš da sam ja komesar?

— Pa čuo sam od ovih ljudi. Nego ako zanoćite, hoćeš li kod nas spavati?

— Drugi puta, danas moramo da gonimo Talijane, ali ja ću tebi drugi put doći.

Gdje su ta djeca sada, Gdje su njihove majke i očevi?

Gladni psi vijali su oko sela. Putem nam je dolazio u susret neki seljak. Vidjelo se po nošnji da je Srbin.

— Šta je bilo sa ovim svijetom čiča?

— Kojim svijetom? pravio se stari nevješt.

— Iz Poljica i Drača, iz ovih kuća, pokazao sam mu rukom na zgarišta.

— A sa Turcima? dosjetio se on. — Satrli ih brate, i sjeme im satrli. Puni su ih potoci, to će u preljeće, ako ih zvijeri ne pojedu, da smrdi. Još ćemo kakvu bolest navući. Kazao sam ja vodi Klariću "Iskopajte jame, pa zatrpajte, naćerajte neka sami sebi jame kopaju!" A on meni kaže "Nemamo vremena čoce, jer partizani mogu svaki čas da bahnu. Dolaze od Jeleča". Vi ste ih eto vala omeli. Mogu nam čeljad od smrada oboliti.

Po njegovom mišljenju na tome je jedino počivala težina problema.

Ništa mu nisam odgovorio.

— Strašno su zavađeni naši narodi, rekao je Pero. Imaćemo muke da ih izmirimo.

Srbi su bili u 1941 unutar partizanstva u ogromnoj većini. Mržnja prema ustašama prenijela se je na sve katolike i muslimane. Partija, a ni mi s njime nismo učinili mnogo da se to izmijeni. Podsjetio sam Pera na njegov govor Kijevskom bataljonu, u kojem je obrazlagao, zašto je bivši komandant "Boro", u stvari musliman Akif Bešlić, premješten. On je navodno kao musliman bio nepodesan. Na njegovo mjesto došao je popovski sin, major bivše jugoslovenske vojske Vojislav Đokić. Okolnost da je popovski sin, Pero je naročito naglasio u svome govoru. Nije čudo, da i zbog toga Srbi misle da biti musliman znači nešto manje nego biti Srbin.

— To je bio samo manevar, jer ja sam doznao da se bataljon buni, da im musliman komanduje.

— Onda im je trebalo ukazati na zabludu, a ne povlađivati im.

Na Miljevini smo naišli na strašnu sliku. Kod jednog potoka, preko kojega smo morali projahati, stajala je hrpa poklanih žena, staraca i djece. Preko njih je pao snijeg. Ispod bijelih nanosa virile su noge, glave, ruke ili ramena. Lješevi su bili iznakaženi, otekli. Snijeg koji se je topio bio je crvenkast i siv od krvi i truleži. Po tragovima se je vidjelo, da grabljivice razvlače lješeve. Na više mjesta ležale su odrtine ljudskih tjelesa, s kojih su ptice jele ljudsko meso. Vonjalo je u zraku, jer je već nekoliko dana sijalo sunce. Nekoliko kuća u dolini bilo je spaljeno.

Jašući dalje cestom prema Foči, svugdje smo nailazili na spaljena sela. Daničići i Susjesno su bili do temelja spaljeni. Stanovnici koji nisu na vrijeme izbjegli, pobijeni su i poklani. Čitavom putem do Foče nismo sreli ni jednog muslimana ni muslimanke, što je sa njima? Prije je u fočanskom srezu bilo 67% muslimana. Držao sam u početku, da je ogromna većina izbjegla, a da su se drugi sakrili i ne pojavljuju se, dok ne ispitaju stav partizana prema njima. Ali gdje su se mogli po ovoj zimi sakriti? To pitanje me je mučilo. Kako se jadni narod pati i dokle će sve to trajati. Izlazile su mi na oči razne strahote, koje sam u ovome ratu vidio.

Prenuo sam se kada je Rade uzviknuo: — Foča!

Iza okuke, ispod duhanske tvornice, ugledao sam svoje rodno mjesto. Kako sam se nekad radovao, kada sam se sa školskih raspusta vraćao kući. Uvijek mi se je činilo, da se auto kreće suviše lagano. A sada sam htio da malo stanem. U mojoj duši je bila tuga i strah, činilo mi se da ovo mršavo bosansko kljuse juri i da me nosi mimo volje u neki strašni bezdan. Pokušao sam se svladati. S one strane Drine sablasno se prostirala nekad lijepa i šarena Foča. Mjesto crvenih krovova, bijelih kuća i šarenih bašči iz snijega su virila crna zgarišta. Na mostu nas je dočekala patrola. Iz bivše maltarnice izišao je jedan partizan. Poznao sam ga, bio je to Vojin Božović, Crnogorac. On je dugo radio u Foči i bili smo dobri znanci. Rukovali smo se bez riječi. Preko mosta su pošli pješice. Još uvijek most je bio krvav. Ispod mosta, niz zidine kula, visile su poput stalaktita u carstvu Nečastivoga ogromne ledenice -krvi. Pod tim strašnim crvenim baldahinom Drina je ljuljuškala mrtva tijela, kao da ih uspavljuje. Uz obalu ležali su naduti lješevi žena, djece i ljudi u građanskim i seljačkim odijelima. Neki mrtvaci su bili goli.

—Tu na mostu je izvršeno klanje muškaraca —, objašnjava nam Božović, kapetan Sergije Mihajlović i komandant mjesta prota Vasilije Jovičić. Naredili su, da se svi muškarci muslimani pohapse. Poslije su svi oni, koji su veći od konjičkog karabina poklani. Ali ljudi su poubijani svuda: po kućama, dvorištima, ulicama. Kasnije je red došao i na žene i djecu. Drina je izbacivala lješeve. Da se to spriječi, razrezivali su im trbuhe, onda bi tjelesa potonula.



PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (20. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Iako su, u periodu od nekoliko tisuća godina, bile izložene oluji, kiši, vjetru, suncu i hladnoći, te cigle nisu napukle, nisu se prelomile, niti su bile odvučene s tog mjesta, nego su čekale tu, na istom mjestu, sve s istom "nakanom".

Kada je njihov broj postao adekvatan, one su podigle zgradu poredavši se jedna uz drugu i postavivši se jedna iznad druge sasvim slučajno, uz pomoć djelovanja prirodnih sila, vjetrova, oluja ili tornada. U međuvremenu, pod utjecajem prirodnih sila, u savršenom vremenskom slijedu, nastali su materijali kao cement ili šljunak i umetnuli se između njih, da bi ih spojili. Dok se sve ovo dešavalo, željezna ruda se pod zemljom, uz pomoć prirodnih utjecaja, oblikovala i položila temelje zgrade koja će nastati od ovih cigli. Na kraju ovog procesa podignuta je jedna kompletna zgrada, nimalo oštećena, sa svim njenim građevnim materijalom, drvenarijom i instalacijama.

Naravno, zgrada se ne sastoji samo od temelja, cigli i cementa. Kako je onda ostali materijal pribavljen? Odgovor je jednostavan: sav materijal koji je bio potreban za izgradnju zgrade postojao je u zemlji, na mjestu gdje je zgrada izrasla. Silikon za staklo, bakar za električne kablove, željezo za stupove (armaturu), grede, itd. itd. Sve se to nalazilo ispod zemlje u ogromnim količinama. Bila je potrebna još jedino vještina prirodnih sila da oblikuje i smjesti ove materijale na njihovo mjesto unutar zgrade. Sve instalacije, drvenarija i ostalo, smješteno je između cigli uz pomoć vjetrova, kiše i zemljotresa. Sve je išlo toliko dobro da su se cigle razmjestile na takav način da su među sobom ostavile neophodan prostor za prozore, kao da su znale da će se kasnije, pod djelovanjem "prirodnih uvjeta", formirati nešto po imenu staklo. Štoviše, one nisu zaboravile ostaviti prostora za instaliranje vode, struje i sistema za grijanje, koji će se također kasnije slučajno formirati. Sve je išlo tako dobro da su slučajnosti i "prirodni uvjeti" proizveli savršeno dizajniranu zgradu.

Ako ste uspjeli održati vjeru u ovu priču do sada, tada nećete imati problema pretpostaviti kako su druge zgrade, tvornice, auto-cesta, pločnici, infra-



struktura, komunikacije i transportni sustavi ovoga grada nastali. Ako imate tehničko znanje i ako ste pristojno upoznati s temom, možete čak napisati izuzet-

no "znanstveno potkrijepljenu" knjigu od nekoliko tomova, iznoseći svoje teorije o "evolucijskom procesu sustava kanalizacije i njegovoj prilagodivosti postojećim strukturama". Možete biti odlikovani akademskom nagradom za vaše sjajne studije i možete se smatrati genijem koji prosvjetljuje čovječanstvo.

Teorija evolucije tvrdi da je život nastao slučajno. To je tvrdnja koja nije ništa manje apsurdna nego naša priča, zato što stanica, sa svim svojim visokokvalificiranim sustavima za komuniciranje, transport i upravljanje, nije ništa manje složena od bilo kojeg grada.

Čudo u stanici i kraj teorije evolucije

Kompleksna grada žive stanice nije bila poznata u Darwinovo doba, i pripisivati život slučajnostima i prirodnim uvjetima je, u to vrijeme, za evolucioniste bilo dovoljno uvjerljivo.

Tehnologija XX. stoljeća je zavirila i zadubila se u najsitnije djeliće života i otkrila da je stanica najkompliciraniji sustav s kojim se čovječanstvo ikada susrelo. Danas, mi znamo da stanica sadrži energetske dijelove koje proizvode energiju koju onda stanica upotrebljava, tvornice koje proizvode enzime i hormone neophodne za život, banku podataka gdje su zapisane sve neophodne informacije o svim proizvodima koji trebaju biti napravljeni u stanici, zatim složene transportne sustave i cjevovode za prevoženje sirovina i proizvoda s jednog mjesta na drugo, napredne laboratorije i rafinerije za pretvaranje vanjskih sirovina u upotrebljive tvari, i specijalizirane proteine stanične membrane za kontrolu ulaska materija u stanicu i izlaska iz ćelije. Sve ovo sačinjava samo jedan mali dio ovog nevjerojatno složenog sustava.

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (17. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat nju: poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Prema partizanskim tvrdnjama proboj je krenuo između 2 i 3 sata 25. svibnja i to pravcem preko Krčevine i potokom Joševica ka Vučjaku.

"Ustaše su otvorile jaku vatru i u prvom naletu mjestimično izbacile jedinice te brigade (16. musl.) iz rovova i zaklona... Do pred svitanje vodila se ogorčena borba. Tada je ona preduzela protivnapad i izbacila neprijatelja na jednu veliku čistinu. Na tom otvorenom ravnom i bez ikakvih zaklona prostoru našla se masa ustaša koja se kretala u svim pravcima pod bliskom vatrom oko 200 puškomitraljeza i automata."⁶⁶

Prema Đonlagićevu opisu jasno se može zaključiti da se ovdje više nije radilo o borbi i sukobu dviju suprostavljenih vojska nego se izvršavala naredba o masovnoj egzekuciji hrvatskih bojovnika. Čak i sama njegova terminologija pri opisivanju događaja nakon bitke to potvrđuje.

"Dok se vodila borba za dva najjača ustaška uporišta, Odžak i Vlašku Mahalu, i s ustaškom glavinom koja je pokušala proboj, na desnom krilu su dijelovi 20. romanijske brigade forsirali Bosnu i sa jedinicama Posavsko-trebavskog odreda očistili ustaške položaje na lijevoj obali. ... već u prvim jutarnjim časovima 25. maja ustaška grupacija bila je potpuno razbijena i najvećim dijelom uništena. Samo su male grupice uspjele da se probiju ka Vučjaku. Tog i naredna dva dana jedinice 27. divizije su nastavile pretres terena i uništavanje i zarobljavanje preostalih pojedinaca i grupica ustaša koje su se krile u šumarcima i na drugim mjestima. U tom posljednjem napadu neprijatelj je od jedinica 27. divizije pretrpio gubitke od 881 mrtvog, 104 ranjena, 572 zarobljena."⁶⁷

Kolika je vjerodostojnost ovih Đonlagićevih podataka matematički gledano sasvim je jasno.

Prema njegovim navodima poginulih, ranjenih i zarobljenih hrvatskih bojovnika ukupno je 1.557. Ako uzmemo u obzir i njegovu tvrd-

"Samo su male grupice uspjele da se probiju ka Vučjaku", te također tvrdnju da je u obruču bilo "...oko 2.000 do 3.000 ustaša."⁶⁸ postavlja se pitanje gdje nestaje veći broj ljudi koji se ne nalazi u njegovoj evidenciji. Naime ili se u tim malim grupicama prema Vučjaku povuklo oko 1.500 hrvatskih bojovnika, ali koliko su te grupice onda bile male, ili se oko 1.500 Hrvata izgubilo negdje na stratištima.

Koliko su predano partizani obavljali svoju dužnost "uništavanja... pojedinaca i grupica" govore i svjedočenja rijetkih preživjelih od kojih je i Marko Marić koji svjedoči o zločinima u Burića štali u Garevcu.

Grupa od 628 vojnika u kojoj se on nalazio odlučila se ne kretati u proboj ka Vučjak planini nego su se predali partizanima. Već 24. svibnja 1945. bili su sprovedeni u Garevac u Burića štalu odakle su kamionima po 60 do 70 bojovnika svakodnevno odvoženi na gubilišta i ubijani. Do 28. svibnja štala je bila ispražnjena, a zatvorenici redom pogubljeni.⁶⁹

Nije samo Burića štala svjedok pokolja hrvatskoga posavskog življa u tome vremenu. Još je niz mjesta na kojima Hrvati živote položili sada nakon pada i Odžaka i okolice u partizanske i komunističke ruke.

"Partizanska vojska se nakon slamanja otpora kod odžačke obrane posvetila naročito čišćenju terena i hapšenju svih muških žitelja od 15 godina pa na više, a bezbroj puta se znalo dogoditi, da



Petar Rajkovačić zapovjednik odžačke obrane (sedmi vitez NDH) s pratnjom

nosioi slobode na licu mjesta ubijaju mušku djecu u dobi od desetak godina. Svoju mušku djecu od 7 do 8 godina majke su morale oblačiti u žensko ruho, kako bi ih zaštitile od sigurne smrti, a oni bojovnici odžačke obrane koji toga dana nisu stali ispred streljačkog stroja, morali su pokapati svoju braću, rođake i prijatelje, znajući pri tome da će njih sutra pokapati oni, koji će prekosutra biti dovedeni pred partizanske vodove za strijeljanje. **U tim danima život odžačkog Hrvata nije vrijedio apsolutno ništa.** Bilo koji partizan smio je ubiti, koga god je htio, a da pri tomu nikomu nije morao podnositi izvješća.

Partizanska mnoštvena strijeljanja mnogo su puta nadmašila broj mrtvih u ratnim okršajima i umrlih od zaraznih bolesti, žutice, tifusa i drugih bolesti tijekom četiri godine rata.⁷⁰

Broj žrtava odžačkog kraja teško će ikada točno biti određen. Partizani su vješto navodeći upornost u borbi i namjeru branitelja da se bore do posljednjeg čovjeka sve žrtve ovoga dijela Posavine ubrojili među poginule u borbi, a kako smo prethodno vidjeli i njihov broj su smanjivali polovično u odnosu na realne žrtve.

U noći s 24./25. svibnja partizani su pobili sve hrvatske ranjenike koji su se nalazili u Prudu, njih oko 80 ubrajajući i četiri bolničara.⁷¹

Kako se tih dana u Posavini živjelo govori i ovo svjedočenje:

"Došli partizani u selo i pobili sve muškarce koje su našli vani i po sokacima. Ubili su i onu trojicu dječaka iz gornjih sela, ubili su starog djeda Marka i on je iz onih strana, ubili su naših puno... ranjenike su sinoć odveli, a nitko ne zna kamo. ... Tamo je svježa krv, čini mi se do gležnja. Vidila sam tamo i tri bajunete, tri sikere, jedan veliki čekić i više nisam mogla gledati to krvavo mjesto."⁷²

Ovakva je sudbina zadesila sve one koji su se predali partizanskim jedinicama i koji su kasnije naknadno pohvatani.

Ona grupa hrvatskih bojovnika koja se probila do Vučjak planine i vučjačkih šuma dalje se nastavila sama snalaziti. Među njima je bio i zapovjednik odžačke obrane **Baja Petar Rajkovačić.** Prema svjedočanstvima onih koji su tada bili na Vučjak planini 26. svibnja popodne Rajkovačić je grupi vojnika s kojom se našao održao kraći govor u kojem je rekao da se od sada sami moraju snalaziti i da dalje postupe po svojoj volji i nahode-

nju. Rajkovačić je rekao da on mora na svoju stranu te je zamolio sve one koje partizani budu ispitivali o njemu da kažu da je nestao i da ga od tada više nitko nije vidio.⁷³

O posljednjim danima hrvatskih bojovnika po šumama Vučjaka i vrbicima i šumarcima Odžaka i okolnih sela vrlo je teško bilo što reći, oni koji su se uspjeli spasiti kasnije o tome nisu smjeli govoriti, a danas su rijetki još među živima da bi svjedočili o tome.

"Duboko u šumama ostala je jedna manja skupina od tridesetak zadnjih vojnika odžačke obrane, koja se nije htjela predati. Nova komunistička vlast službeno ih je nazvala bandom, pa će naziv banda prihvatiti i stanovnici odžačkoga kraja. 'Banda' će djelovati do početka 1947. godine. Njih će izdati jedan u njihovu skupinu ubačen domaći doušnik. **Posljednji iz te skupine Juro Šebešić poginuo je u proljeće 1947.** nadomak potočanskog groblja Lipa, kao posljednji vojnik odžačke obrane iz bitke za Odžak godine 1945. i **kao posljednji, koji je pružao otpor novoj vlasti i novoj državi.**"⁷⁴

Koliki je broj žrtava među Hrvatima Odžaka, Vlaške Male i niza okolnih sela govore i arhivi škola okolnih gradova prema kojim je stanovništvo odžačkog kraja gravitiralo. Naročito je to vidljivo u knjigama škola u Gradačcu. Svi učenici (Hrvati) Više Gimnazije u Gradačcu neposredno poslije rata, s prostora Odžaka bili su bez oca.

Kako bi događaje u Odžaku i odžačkoj Posavini sakrila i izbrisala s povijesne scene i iz sjećanja naroda komunistička vlast je za dan "oslobođenja" Odžaka u svojim službenim spisima navela datum 14. travnja 1945., a ne 25. svibnja kada Odžak uistinu i pada u partizanske ruke.⁷⁵

⁶⁶ Isto, str. 517.

⁶⁷ Isto, str. 518.

⁶⁸ Isto, str. 516.

⁶⁹ Marko BABIĆ...

⁷⁰ Mato MARČINKO, str. 33.

⁷¹ Marko BABIĆ...

⁷² Isto, str. 173.-174

⁷³ Isti...

⁷⁴ Mato MARČINKO, str. 34.-35.

⁷⁵ Isti...

PORUKE

OPĆINA PISAROVINA



POZIVA VAS

da prisustvujete polaganju vijenaca i blagoslovu
spomen grobnice hrvatskog domoljuba
FRANJE MIKULIĆA
koje će se održati u
petak 23. travnja 2010. godine u 13,00 sati
na mjesnom groblju u Donjoj Kupčini
na dan godišnjice njegove smrti

NAKON BLAGOSLOVA ODRŽATI ĆE SE MISA
ZADUŠNICA U CRKVI SV. MARIJE MAGDALENE
U DONJOJ KUPČINI

Predsjednik odbora za
izgradnju spomen grobnice
i
Načelnik općine Pisarovina
TOMO KOVAČIĆ

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković